

Arrest

nr. 282 085 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest met nr. 278 508 van de Raad van 10 oktober 2022 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen waar zij op 6 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indient.

Op 22 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim van Amazigh origine te zijn. U bent geboren op (...) 2001 in het district Nalout. U bent opgegroeid in Wazin, gelegen in het westelijke deel van Tripolitanie aan de grens met Tunesië, maar uw ouders hadden ook een huis in an-Najila, dat behoort tot de stad Janzour. Uw vader werkte ten tijde van het regime van Muammar Khadaffi als militair. Nog voor de opstand tegen Khadaffi is hij met pensioen gegaan vanwege een probleem met zijn knie. In 2020 werd hij door het leger van generaal Haftar gecontacteerd met de vraag om zich bij diens leger aan te sluiten. Uw vader is met het leger van Haftar gaan praten en is daarna teruggekeerd naar an-Najila. Kort daarna, op 15 juli 2020, werd uw vader er in zijn huis vermoord door milities. Uw broer M, ook gekend onder de naam M, is diezelfde dag nog vertrokken om uw moeder en twee jongere broers op te halen in an-Najila, maar hij is daar nooit aangekomen. Uw broer R besloot daarop om uw moeder en broers te gaan halen en zij zijn daarna samen naar Tunesië gevlucht. U bent diezelfde dag met uw broer EAAA (O.V. 9.151.972; C.G. 20/20369) naar Zuwara gegaan, waar jullie een smokkelaar hebben gevonden die jullie op 19 september 2020 met een boot naar Italië heeft gebracht. Uw vingerafdrukken werden op 23 september 2020 geregistreerd op het Italiaanse eiland Lampedusa. U bent daarna met uw broer E doorgereisd naar België waar u samen met hem op 6 november 2020 om internationale bescherming hebt verzocht. Bij een terugkeer naar Libië vreest u samen met uw broer E gedood te worden door de milities. Na jullie aankomst in Europa hebben jullie gehoord van een buurman in an-Najila dat het huis van uw ouders in brand was gestoken. Ter staving van uw verzoek legt u uw Libische geboorteakte en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen. U verklaart dat uw vader tewerkgesteld was als militair ten tijde van het regime van Muammar Khadaffi. Uw verklaringen hierover zijn echter dusdanig vaag en oppervlakkig dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U weet niet welke militaire rang uw vader had of wat zijn precieze functie bij het leger was, noch bent u op de hoogte bij welke divisie, brigade of bataljon hij zat en in welke regio hij werkzaam was. U vergoelijkt uw onwetendheid doordat u toen zeer jong en uw vader nooit iets verteld heeft over zijn werk, maar dit kan niet beschouwd worden als een geldige verschoningsgrond, daar er redelijkerwijze van u mag verwacht worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd, zeker gezien het militaire profiel van uw vader de kern van uw asielmotieven bevat. U blijft hier echter dusdanig in gebreke dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 26). Bovendien dient vastgesteld dat ook uw broer E bijzonder vage verklaringen aflegt over de militaire carrière van uw vader. Volgens E was zijn vader kolonel, maar hij is niet zeker van deze rang, en was Haftar zijn opperbevelhebber ten tijde van de oorlog tussen Libië en Tsjaad. Verder dan deze oppervlakkige verklaringen komt E niet. Evenmin weet E wat de functie van zijn vader binnen het leger was en tot welke brigade of eenheid hij behoorde. Hij stelt dat zijn vader bij de landmacht in het westelijke gedeelte van Libië heeft gediend, maar hij weet niet in welke regio hij precies werkzaam was (CGVS E, pp. 24-25). E's oppervlakkige verklaringen kunnen evenmin overtuigen. Dat E een kleurenkopie van een militaire badge voorlegt die zou hebben toebehoord aan uw vader, doet aan deze appreciatie geen afbreuk daar dit document niet authentiek is en een kleurenkopie gemakkelijk te manipuleren is. Dit document heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel een ondersteunende waarde bij coherente en geloofwaardige verklaringen en jullie blijven desbetreffend in gebreke. Ook uw verklaringen over de ontmoeting die uw vader met het leger van Haftar zou hebben gehad, zijn dusdanig vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U weet niet of uw vader Haftar persoonlijk heeft ontmoet, dan wel een ontmoeting heeft gehad met andere officieren van diens leger. Ook uw broer E weet dit niet. Evenmin weten u noch E waar en wanneer deze ontmoeting heeft plaatsgevonden. Jullie stellen dat de ontmoeting in Tripoli was, maar jullie weten niet waar precies in Tripoli. De ontmoeting was "misschien twee dagen of een dag voor zijn dood", zo stelt u voorop, maar u bent dit niet zeker. Uw broer E heeft helemaal geen idee wanneer deze ontmoeting heeft plaatsgevonden. U gevraagd waarover deze ontmoeting ging, antwoordt u dat u dit niet precies weet. "Misschien wilden ze dat hij terugkeerde naar werk", verklaart u.

Deze vage verklaringen kunnen in zijn geheel niet overtuigen en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 27 & CGVS E, p. 23). Uw verklaringen over de moord op uw vader kunnen evenmin overtuigen. Uw vader zou na de ontmoeting met het leger van Haftar met een wapen zijn gedood, maar meer info over zijn dood hebt u niet. U stelt dat de burens zouden hebben gezegd dat de ouders behoorden tot een militie, maar u weet niet welke militie. U vermoedt dat uw vader werd gedood omdat hij weigerde samen te werken met de militie, maar u bent dit niet zeker (CGVS, pp. 4-5 & 27). Daarnaast weet u niet wat er met het lichaam van uw vader is gebeurd nadat hij was vermoord. U stelt dat u niet naar de begrafenis bent geweest omdat u in Zuwara was, maar wanneer u wordt gevraagd of er effectief een begrafenis is geweest, stelt u dit niet zeker te weten (CGVS, p. 27). Uw broer E weet evenmin hoe uw vader werd gedood en wat er met zijn lichaam is gebeurd. Hij verklaart dat een lichaam in zo'n geval normaal naar het ziekenhuis wordt gebracht, maar hij weet niet of uw vader ook daadwerkelijk naar het ziekenhuis werd gebracht. Evenmin weet hij waar uw vader zou begraven zijn (CGVS E, p. 11). Deze verklaringen zijn dusdanig oppervlakkig en vaag dat zij alle geloofwaardigheid ontberen. Evenmin kan het overtuigen dat u niet weet wanneer u uw vader voor het laatst heeft gezien. U stelt dat hij al een tijdje niet meer naar Wazin was gekomen, maar u herinnert zich niet wanneer u hem voor het laatst hebt gezien. Wanneer u wordt gevraagd wanneer dit bij benadering was, stelt u dat u geen fouten wilt maken en dat u het zich niet meer herinnert (CGVS, pp. 8-9). Uw vage verklaringen kunnen wederom niet overtuigen. Bovendien dient vastgesteld dat ook E de vraag aanvankelijk probeert te ontwijken tot hij uiteindelijk antwoordt dat hij zijn vader 'waarschijnlijk' de laatste keer gezien heeft in april (CGVS E, p. 23). Het hoeft geen verder betoog dat deze vage verklaringen jullie geloofwaardigheid verder op de helling zetten. Voorts stelt u dat uw broer M is verdwenen nadat hij het ouderlijke huis in Wazin had verlaten om uw moeder en twee broers op te halen in an-Najila op de dag van de moord op uw vader. Ook hieraan kan geen geloof worden gehecht en wel om volgende redenen. U stelt dat M onderweg was van Wazin naar Tripoli en dat jullie tevergeefs hadden geprobeerd om contact op te nemen met hem, tot op heden (CGVS, p. 5). Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen want bij het consulteren van uw openbare Facebookprofiel blijkt dat u op Facebook bevriend bent met twee profielen van uw broer M. U bevestigt tijdens het onderhoud expliciet dat deze profielen aan M toebehoren. U ermee geconfronteerd dat M in februari 2021 op Facebook een bericht had gepost dat hij in Izmir was, stelt u dat hij drie maanden voor de moord op uw vader naar Izmir is gegaan voor een behandeling. U ermee geconfronteerd dat de post dateert van na de moord op uw vader, ontkent u dit. U ermee geconfronteerd dat M verschillende zaken op Facebook heeft gepost na de moord op uw vader, stelt u dat dit onmogelijk is. U ermee geconfronteerd dat het vreemd is dat u dit niet zou weten aangezien u op Facebook bevriend bent met M via deze twee profielen, stelt u dat u het paswoord van uw Facebookaccount bent verloren. Na een korte pauze komt u echter op deze verklaringen terug en stelt u dat u wel degelijk actief bent op Facebook. U er nogmaals op gewezen dat het vreemd is dat u niet op de hoogte zou zijn van M's recente Facebookposts, stelt u dat u de posts niet eerder gezien hebt. U erop attenderend dat men toch zou verwachten dat u uw broer via Facebook zou proberen te contacteren aangezien hij vermist is, antwoordt u dat zijn profiel niet actief is. U ermee geconfronteerd dat zijn profiel wel degelijk actief is aangezien hij in 2021 nog zaken heeft gepost, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u hebt geprobeerd om contact op te nemen met M maar dat er geen antwoord kwam. Uw wisselende verklaringen kunnen in zijn geheel niet overtuigen en doen fundamenteel afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien wijzigt u daarna verder uw verklaringen door te stellen dat u 'misschien in 2020' posts van hem hebt gezien maar dit jaar zeker niet, maar wanneer u wordt geconfronteerd met een post van M van 16 februari 2021 die u gelijkt hebt, stelt u dat het kan dat hij naar Turkije vertrokken is. Daarna wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat u een keer iets gelijkt hebt, maar dat hij niet oppakt als u hem belt. Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen dusdanig inconsistent zijn dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Wanneer u tot slot wordt geconfronteerd met het feit dat M op 2 januari 2022 iets heeft gepost op Facebook en dat u dit ook heeft gelijkt, geeft u hiervoor geen uitleg en herhaalt u dat u hem niet hebt gesproken (CGVS, pp. 13-21). Gezien het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw broer M vermist is en dat u sinds de dag van de moord op uw vader geen contact met hem zou hebben gehad. Evenmin kan het overtuigen dat u sinds de moord op uw vader geen contact met uw moeder en broers zou hebben gehad. U stelt dat u hebt geprobeerd om hen te contacteren maar dat dit niet gelukt is. Hoewel dit niet aan u werd bevestigd, bent u zeker dat zij in Tunesië zijn, maar u weet niet precies waar (CGVS, p. 9). Dit doet de wenkbrauwen fronsen, daar E op zijn beurt verklaarde dat uw moeder en broers van plan waren om naar Tunesië te gaan maar dat hij niet weet of ze effectief zijn aangekomen of niet (CGVS, pp. 9-10). Jullie tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Wanneer u bovendien later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of u bij de buurman van jullie huis in an-Najila hebt geïnformeerd of hij gezien heeft dat R uw moeder en broers effectief is komen halen, verklaart u expliciet dat jullie dit niet aan de buurman hebben gevraagd. U gevraagd naar de reden waarom u dit niet hebt gedaan, stelt u dat de buurman het wel zou gezegd hebben als hij hen zou gezien hebben. Dit is bevreemdend, want mocht uw broer M daadwerkelijk die dag zijn verdwenen, en u geen

nieuws meer hebben over uw familie, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u bij de buurman zou hebben geïnformeerd naar R, uw moeder en twee jongere broers. U hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u en E wel degelijk verschillende keren bij de buurman hebben geïnformeerd naar jullie moeder en broers. U geconfronteerd met deze wisselende verklaringen, wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat u het niet gevraagd hebt maar dat uw broer E altijd in contact was met de buurman (CGVS, pp. 28-29). Het hoeft geen verder betoog dat deze inconsistente verklaringen jullie geloofwaardigheid verder op de helling zetten. Voorts stelt u dat de buurman in an-Najila u en uw broer had ingelicht dat jullie huis in brand was gestoken. Hij had dit reeds aan jullie verteld toen jullie nog in Zuwara waren, maar jullie geloofden hem toen niet. Toen hij dit nieuws een of twee weken na jullie aankomst in België bevestigde, geloofden jullie hem wel (CGVS, pp. 27-28). Opnieuw verschillen uw verklaringen hierover met wat E hierover heeft verteld. E op zijn beurt stelde immers dat jullie over de brand pas gehoord hebben nadat jullie in België waren aangekomen. Deze tegenstrijdige verklaringen kunnen niet overtuigen. Wanneer daarenboven aan E wordt gevraagd wanneer het huis in brand is gestoken, kan hij niet dit niet precies zeggen en ook dit komt weinig geloofwaardig over (CGVS E, p. 25). Dat hij bovendien niet eens gevraagd heeft aan de buurman wanneer dit gebeurd is, is eveneens een contra-indicatie voor jullie geloofwaardigheid. Mocht aan deze brand al enig geloof kunnen worden gehecht, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat jullie aan de buurman meer details zouden hebben gevraagd, al was het maar om jullie situatie bij een eventuele terugkeer beter te kunnen inschatten (CGVS E, p. 26). Jullie blijven desgevallend in gebreke en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader is vermoord, dat uw broer M vermist is en dat het huis van uw familie in an-Najila in brand werd gestoken door milities. Verder dient nog aangestipt dat u en E er niet in geslaagd zijn om een zicht te bieden op E studies en werk in Libië. Dit doet vermoeden dat jullie iets willen achterhouden en doet verder afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid. E stelt dat hij van 2012 tot maart of april 2020 sociologie heeft gestudeerd aan de faculteit in al-Josh, die toebehoort aan de universiteit van Zintan. Hij zat in het derde jaar. Toen hem bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij in al-Josh verbleef voor zijn studies of elke dag naar huis ging, antwoordde hij dat hij dagelijks pendelde. Later tijdens het onderhoud verklaarde hij dat hij nooit naar de les ging, maar dat hij wel af en toe naar al-Josh ging om cursusmateriaal te kopiëren. Hem met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, stelde hij dat hij af en toe pendelde maar niet dagelijks. Dit kan niet overtuigen, daar hij zeer expliciet was in zijn eerdere verklaringen (CGVS E, pp. 13, 16-17, 19-21). Wanneer u dan weer wordt gevraagd waar E studeerde, antwoordt u aan het instituut of de faculteit. U gevraagd aan welke van deze twee onderwijsinstellingen hij dan precies studeerde, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet wel dat het in al-Josh was. U weet echter niet wat E studeerde en in welk jaar hij zat. U gevraagd hoe vaak hij naar de les ging, stelt u elke dag (CGVS, p. 25). Deze inconsistente verklaringen brengen uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen. Tot slot dient vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Libië in de wijk Ayn Zara in Tripoli hebt gewoond. U verduidelijkt dat uw familie twee huizen had, een in de wijk Ayn Zara en een in Wazin (Verklaring DVZ, dd. 03.12.2020, punt 10). Uw broer E verklaarde dat hij van zijn geboorte tot 2017 in Wazin heeft gewoond en van 2017 tot zijn vertrek uit Libië in 2020 in Ayn Zara in Tripoli (Verklaring DVZ E, dd. 03.12.2020, punt 10). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud corrigeert u uw verklaringen bij de DVZ en stelt u dat an-Najila en Ayn Zara dichtbij elkaar liggen en dat jullie nooit in Tripoli hebben gewoond (CGVS, p. 3). Deze correctie kan niet ernstig worden genomen daar u dit aan het begin van uw onderhoud op het CGVS hebt gecorrigeerd nadat uw broer E tijdens het onderhoud dat vlak voor u heeft plaatsgevonden al met deze inconsistentie was geconfronteerd. Bovendien blijkt uit de stukken in het administratieve dossier van E dat hij na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een rechtzetting heeft gedaan betreffende de overlijdensdatum van zijn vader (zie Interne nota/telefonische mededeling, dd. 20.09.2021). Mocht Ayn Zara daadwerkelijk een fout zijn geweest, dan mag er redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze fout toen ook zou hebben rechtgezet. Dat hij dit niet heeft gedaan, is andermaal een negatieve indicatie voor jullie geloofwaardigheid. Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw paspoort en de originele geboortakte zijn louter een indicatie van uw identiteit en herkomst en deze elementen staan hier niet ter discussie. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele

veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur. Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgshoofd Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland. In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers. In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld

tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben. De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober - november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw broer, E, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing, daar dit volgens haar niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de verwerende partij. Ze beklemtoont dat het verzoek om internationale bescherming dient te gebeuren op een individuele basis. Ze wijst op de toepassing van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en zet uiteen dat naast de door haar afgelegde verklaringen en overlegde documenten, ook onder meer rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij nog verder in op de toepassing van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In een volgend onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat de geloofwaardigheid van de militaire dienst van haar vader ten tijde van het regime van Khadafi niet dient betwijfeld te worden omwille van de beperkte kennis van de verzoekende partij over deze militaire dienst. De verzoekende partij wijst erop dat ze nog erg jong was op dat moment, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, alsook had ze weinig affiniteit met bijvoorbeeld een militaire rang of de onderverdeling van het leger in divisies, brigades of bataljons. De verzoekende partij vervolgt dat het contact met haar vader beperkt was, net daarom heeft ze verklaard dat zij zelf niet meer precies wist wanneer zij haar vader het laatste had gezien.

De verzoekende partij geeft ook aan dat ze uiterst zenuwachtig was toen haar meer zaken werden gevraagd waarop zij het antwoord niet wist. Ze had het gevoel dat ze tekort deed aan de verwachtingen van de verwerende partij. Dit kwam tot uiting bij de vraag omtrent het contact dat zij nog heeft gehad met haar moeder, haar broers en de buurman in an-Najila. Ze stelt dat de wisselende verklaringen het gevolg waren van de grote onzekerheid die bij haar toesloeg tijdens het persoonlijk onderhoud, daar er vragen gesteld werden waarop ze het antwoord niet kende of ze maar beperkte kennis had. De verzoekende partij raakte hierdoor in de war en panikeerde, waardoor zij niet meer kon helder denken. Hierdoor gaf ze wisselende antwoorden op vragen die gesteld werden.

De verzoekende partij benadrukt dat ze verteld heeft wat ze wist. Dat ze over bepaalde zaken niet meer details kon geven, betekent niet dat haar relaas ongeloofwaardig zou zijn. Ze stelt dat ze ter goede trouw is. Indien ze op een leugenachtige wijze haar persoonlijke situatie zou willen vertellen kan namelijk aangenomen worden dat ze zich niet op haar onwetendheid zou beroepen, maar wel (direct) een antwoord zou hebben verteld dat zij voorbereid had over de gebeurtenissen die zich afgespeeld hebben. Algemeen kan immers aangenomen worden dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereidt.

Ze herhaalt dat ze naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar gesteld werden. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te toetsen aan haar persoonlijke situatie waarbij op zorgvuldige wijze rekening wordt gehouden met haar persoonlijkheid en achtergrond. Ze meent dat *in casu* haar achtergrond ten onrechte niet wordt betrokken bij het gemaakte oordeel over haar verklaringen, terwijl ze benadrukt dat ze een oprechte vrees heeft bij een terugkeer naar Libië.

Ze vervolgt dat het verslag van haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ze niet bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De

leiding van het onderhoud lag volledig in de handen van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, en zij was volledig op zichzelf aangewezen. Ze heeft naar best vermogen alle vragen trachten te beantwoorden, maar ze diende kort te zijn. Ze benadrukt dat de controle op het verloop van dit onderhoud bijna onbestaand is. Ze stelt dat: *“Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van de verzoekende partij is aangebracht op de handgeschreven “vragenlijst” van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien de verzoekende partij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan de verzoekende partij werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan zijn om een handtekening te plaatsen. Van de verzoekende partij wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor verzoeker zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd”* hierop concludeert ze dat de bewijswaarde van deze vragenlijst dan ook bijzonder relatief is. Volgens haar heeft de verwerende partij hier onvoldoende rekening mee gehouden.

In het daaropvolgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Libië. De verzoekende partij verwijst naar het rapport van 25 mei 2022 van het “UN office for the coordination of humanitarian affairs” omtrent de veiligheidssituatie in Libië. Voorts gaat de verzoekende partij in op de algemene humanitaire situatie in Libië, alsook op de covid19-pandemie.

2.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: bestreden beslissing, bewijs juridische tweedelijnsbijstand en OCHA, Libya 2022 Humanitarian Response Monitoring: Periodic Monitoring Report (Jan - Mar 2022) (Issued May 2022).

3. De aanvullende nota

3.1. Op 5 oktober 2022 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waar ze verder ingaat op de veiligheidssituatie in Libië alsook de “COI focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022” van 26 september 2022 en de “COI Focus Libië: burgerslachtoffers 2021-2022” toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Libië daar ze vreest om door de milities gedood te worden omdat haar vader militair was onder het Khadaffi-regime. Na haar aankomst in Europa heeft ze gehoord van een buurman in an-Najila dat het huis van haar ouders in brand was gestoken. De verzoekende partij is samen met haar broer uit Libië gevlucht, en heeft samen met hem een verzoek om internationale bescherming ingediend.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar Libische geboorteakte en een kopie van de eerste pagina van haar paspoort. Deze elementen hebben betrekking op de identiteit en de herkomst van de verzoekende partij, elementen die heden niet ter discussie staan.

6.3. Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1 Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat zij door de milities dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Libië omdat:

(i) de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vader is vermoord, dat haar broer M vermist is en dat het huis van haar familie in an-Najila in brand werd gestoken door milities daar:

- zij geenszins aannemelijk maakt dat haar vader tewerkgesteld was als militair ten tijde van het regime van Muammar Khadaffi daar haar verklaringen hierover dusdanig vaag en oppervlakkig zijn. De verzoekende partij weet niet welke militaire rang haar vader had of wat zijn precieze functie bij het leger was, noch weet ze bij welke divisie, brigade of bataljon hij zat en in welke regio hij werkzaam was. Verder zijn haar jonge leeftijd en het gegeven dat haar vader nooit over zijn tewerkstelling sprak geen afdoende verschoningsgronden, daar er redelijkerwijze mag verwacht worden dat de verzoekende partij zich hierover zou hebben geïnformeerd daar het militaire profiel van haar vader de kern van haar vluchtmotieven bevat. Bovendien legt haar broer E. ook bijzonder vage verklaringen af over de militaire carrière van haar vader.

- haar verklaringen over de ontmoeting die haar vader met het leger van Haftar zou hebben gehad, zijn dusdanig vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Noch de verzoekende partij noch haar broer weten of haar vader Haftar persoonlijk heeft ontmoet, dan wel een ontmoeting heeft gehad met andere officieren van diens leger. Voorts weten ze ook niet waar in Tripoli en wanneer deze ontmoeting heeft plaatsgevonden: *“De ontmoeting was ‘misschien twee dagen of een dag voor zijn dood’, zo stelt u voorop, maar u bent dit niet zeker. Uw broer E heeft helemaal geen idee wanneer deze ontmoeting heeft plaatsgevonden. U gevraagd waarover deze ontmoeting ging, antwoordt u dat u dit niet precies weet. ‘Misschien wilden ze dat hij terugkeerde naar werk’, verklaart u. Deze vage verklaringen kunnen in zijn geheel niet overtuigen en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 27 & CGVS E, p. 23).”*

- de verklaringen over de moord op haar vader kunnen evenmin overtuigen. De verzoekende partij weet niet door welke militie haar vader gedood werd, alsook heeft ze geen idee wat er met het lichaam gebeurd is. De verzoekende partij is geenszins zeker dat er een begrafen is geweest is. Ook haar broer E. weet niet hoe hun vader gedood werd, wat er met zijn lichaam gebeurd is en waar hij werd begraven.

- de verzoekende partij niet weet wanneer ze voor het laatst haar vader gezien heeft, zelfs niet bij benadering. Daarenboven heeft haar broer E. deze vraag aanvankelijk proberen te ontwijken tot hij uiteindelijk antwoordt dat hij zijn vader ‘waarschijnlijk’ de laatste keer gezien heeft in april (CGVS E, p. 23).

- er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat haar broer M. is verdwenen nadat hij het ouderlijke huis in Wazin had verlaten om hun moeder en twee broers op te halen in an-Najila op de dag van de moord op hun vader omdat haar broer verschillende berichten op facebook gepost heeft na het vermeend overlijden van hun vader.

- de verzoekende partij en haar broer E. tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent het gegeven of hun moeder en broers zich al dan niet in Tunesië bevinden. Daarenboven stelt de verzoekende partij dat ze niet aan hun buurman van hun huis in an-Najila gevraagd hebben of hij gezien heeft dat R. hun moeder en broers effectief is komen halen omdat de buurman het wel zou gezegd hebben als hij hen zou

gezien hebben. Echter mocht haar broer M. daadwerkelijk die dag zijn verdwenen, en de verzoekende partij geen nieuws meer heeft over haar familie, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat de verzoekende partij bij de buurman zou hebben geïnformeerd naar R., haar moeder en twee jongere broers. Wanneer de verzoekende partij hiermee geconfronteerd wordt, wijzigt ze haar verklaringen en stelt ze dat ze wel degelijk verschillende keren bij de buurman hebben geïnformeerd naar hun moeder en broers. Vervolgens wijzigt de verzoekende partij opnieuw haar verklaringen en stelt dat enkel haar broer E. altijd in contact was met de buurman (NPO, 28-29). Deze inconsistente verklaringen zet haar geloofwaardigheid verder op de helling.

- de verzoekende partij en haar broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over het moment waarop ze vernomen hebben dat hun huis in brand was gestoken. Enerzijds verklaart de verzoekende partij dat hun buurman in an-Najila hen hierover had ingelicht toen de verzoekende partij en haar broer nog in Zuwara waren, maar zij hem toen niet hebben geloofd. Het is pas toen hij dit nieuws een of twee weken na hun aankomst in België bevestigd heeft dat de verzoekende partij en haar broer hem geloofden, (NPO, p. 27-28). Anderzijds heeft haar broer E. verklaard dat zij over de brand pas gehoord hebben nadat ze in België waren aangekomen. Daarenboven kan E. niet precies zeggen wanneer het huis in brand is gestoken, (NPO E., p. 25). Dat hij bovendien niet eens gevraagd heeft aan de buurman wanneer dit gebeurd is, is eveneens een contra-indicatie voor hun geloofwaardigheid. Mocht aan deze brand al enig geloof kunnen worden gehecht, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de verzoekende partij en haar broer aan de buurman meer details zouden hebben gevraagd, al was het maar om hun situatie bij een eventuele terugkeer beter te kunnen inschatten (NPO E., p. 26).

(ii) de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij en haar broer E. ondermijnd wordt daar:

- ze er niet in geslaagd zijn om een zicht te bieden op E's studies en werk in Libië waardoor er een vermoeden is dat de verzoekende partij en haar broer iets achterhouden: *"E stelt dat hij van 2012 tot maart of april 2020 sociologie heeft gestudeerd aan de faculteit in al-Josh, die toebehoort aan de universiteit van Zintan. Hij zat in het derde jaar. Toen hem bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij in al-Josh verbleef voor zijn studies of elke dag naar huis ging, antwoordde hij dat hij dagelijks pendelde. Later tijdens het onderhoud verklaarde hij dat hij nooit naar de les ging, maar dat hij wel af en toe naar al-Josh ging om cursusmateriaal te kopiëren. Hem met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, stelde hij dat hij af en toe pendelde maar niet dagelijks. Dit kan niet overtuigen, daar hij zeer expliciet was in zijn eerdere verklaringen (CGVS E, pp. 13, 16-17, 19-21). Wanneer u dan weer wordt gevraagd waar E studeerde, antwoordt u aan het instituut of de faculteit. U gevraagd aan welke van deze twee onderwijsinstellingen hij dan precies studeerde, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet wel dat het in al-Josh was. U weet echter niet wat E studeerde en in welk jaar hij zat. U gevraagd hoe vaak hij naar de les ging, stelt u elke dag (CGVS, p. 25). Deze inconsistente verklaringen brengen uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen."*

(iii) de verzoekende partij en haar broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over hun effectieve woonplaats in Libië voorafgaand aan hun vertrek uit het land.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

6.3.2. De verzoekende partij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, het wijzen op haar goede trouw, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij haar jonge leeftijd en het gegeven dat ze niet veel contact had met haar vader. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op het ogenblik van persoonlijk onderhoud bijna 20,5 jaar oud was, en dat zij 19 jaar oud was toen de voorgehouden vervolgingsfeiten plaatsvonden. Aldus was de verzoekende partij niet dermate jong. Hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit een verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding

hebben gegeven geen details betreffen. Dit betoog verschoont geenszins de tegenstrijdige verklaringen omtrent haar laatste woonplaats in Libië. Evenmin vergoelijkt dit de vage verklaringen van de verzoekende partij omtrent het overlijden van haar vader, of er al dan niet een begrafenis geweest is, wanneer ze haar vader voor het laatst gezien heeft. Het gegeven dat ze weinig contact had met haar vader kan evenmin voormelde vage verklaringen verschoonen. Daarenboven heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met de verklaringen afgelegd door haar oudere broer, alsook met informatie teruggevonden op Facebook.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt alsook eenduidige verklaringen omtrent haar laatste verblijfplaats in Libië aflegt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Voorts voorziet geen enkele wet of rechtsregel in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Voorts was de verzoekende partij perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar vluchtrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat: *“Aan het begin van het persoonlijk onderhoud corrigeert u uw verklaringen bij de DVZ en stelt u dat an-Najila en Ayn Zara dichtbij elkaar liggen en dat jullie nooit in Tripoli hebben gewoond (CGVS, p. 3). Deze correctie kan niet ernstig worden genomen daar u dit aan het begin van uw onderhoud op het CGVS hebt gecorrigeerd nadat uw broer E tijdens het onderhoud dat vlak voor u heeft plaatsgevonden al met deze inconsistentie was geconfronteerd. Bovendien blijkt uit de stukken in het administratieve dossier van E dat hij na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een rechtzetting heeft gedaan betreffende de overlijdensdatum van zijn vader (zie Interne nota/telefonische mededeling, dd. 20.09.2021). Mocht Ayn Zara daadwerkelijk een fout zijn geweest, dan mag er redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze fout toen ook zou hebben rechtgezet. Dat hij dit niet heeft gedaan, is andermaal een negatieve indicatie voor jullie geloofwaardigheid.”* Het volstaat dan ook niet om dermate theoretisch te stellen dat de bewijswaarde van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“bijzonder relatief”* is. De verzoekende partij toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

De verzoekende partij slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoeker zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Libië zou hebben gekend of zal kennen. Zij verklaarde overigens uitdrukkelijk geen andere problemen te kennen in Libië en er geen problemen te hebben gekend met autoriteiten of medeburgers (NPO, p.28; administratief dossier, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS punt 7).

Voorts verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de humanitaire situatie in Libië, en voegt ze hier ook aan haar verzoekschrift informatie over toe. Echter gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat de verzoekende partij omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Libië het risico loopt om niet in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch haar niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om haar subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Libië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, die zich louter beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie, doch nalaat in te gaan op haar persoonlijke situatie, indien zij zou terugkeren naar Libië, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

7.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripolitanïë in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanïë aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanïë te verlaten.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de voor 24 december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld. Het in de oostelijke stad Benghazi zetelende Libische parlement zegde vervolgens in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 10 maart 2022 probeerde Fathi Bashagha om met een gewapend konvooi Tripoli te bereiken vanuit Misrata, maar keerde om toen duidelijk werd dat hij op gewapende tegenstand zou stoten. Het kwam hierbij niet tot een gewapende confrontatie. Op 17 mei 2022 probeerde Bashagha met een nachtelijke raid naar Tripoli te geraken, maar hij slaagde niet in zijn opzet. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen,

dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond ging om rivaliserende groeperingen die elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Aldus wordt de huidige veiligheidssituatie in Libië grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha.

Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen, 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarvan er 20 geregistreerd werden in de regio Tripolitanië. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven, waarvan 42 doden in Tripolitanië vielen. Het zwaartepunt ligt in Tripoli, gevolgd door Misrata. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Ook in 2022 bleef het aantal veiligheidsincidenten en het aantal te betreuren burgerslachtoffers laag. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen, weliswaar viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffer door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Wederom vonden zeven van de twaalf incidenten met burgerdoden plaats in het Westen, vier ervan in Tripoli, de anderen in Mellitah en Sabratha. Bij deze incidenten vielen zeventien doden, veertien ervan in Tripoli. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Uit de aanvullende nota van 5 oktober 2022 blijkt dat ook het Office for the coordination of Humanitarian Affairs van de Verenigde Naties (OCHA) in een situation report van 24 augustus 2022 schreef dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid (Government of National Union, GNU) in maart 2021. Meer ontheemden keren terug naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden, aldus OCHA.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*. Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen.

Voorts maakt de verzoekende partij, die een alleenstaande gezonde jonge man is, geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

9. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

